

Kvantová duše

11/2023

Časopis pro lidi,
které zajímá
tajemství života,
rádi přemýšlejí,
baví se, neberou
sebe ani svět
příliš vážně.

Paměť a její podstata

Potřebujeme vědomého pozorovatele?

Jaké to je, být v lucidním snu?

Magie zrcadel

Lidský život je o hledání rovnováhy

Sci-fi První psychonaut

Pohádka: Spící princ

Poradna – snová terapie

VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Dovolte, abych uvedl listopadové číslo elektronického časopisu **Kvantová duše**, na němž spolupracuji s paní psycholožkou Markétou Jurištovou.

Náš časopis je zaměřen na záhadu existence lidské duše a vědomí. Je určen pro lidi, kteří rádi přemýšlejí, zajímají je velká tajemství života, kladou si otázku, proč tu jsme a jaký je smysl našeho života.

V našem časopise se zabýváme možnostmi existence lidské duše a její fyzikální podstaty. Snažíme se změnit pohled na to, co je vědomí. Vědomí není produkt složité interakce neuronů v našem mozku, ale je to něco, co souvisí s podstatou naší existence.

Bez vědomého pozorovatele by neexistovala realita, neexistovala by minulost ani budoucnost. Bylo by jen teď, v němž by bylo obsaženo všechno. Všechny možné podoby vesmíru by se překrývaly a vytvářely beztvaré nic.

Náš časopis vám nabízí trochu jiný obraz světa, než jste se učili ve škole, a také jiný, než se prezentuje v televizi. Chceme toto paradigma změnit.

Nechceme, abyste věřili všemu, co si zde přečtete. Chceme jen, abyste o tom přemýšleli. Berte vše s rezervou, ale přemýšlejte a hledejte pravdu, smysl toho všeho kolem nás. Nespokojte s vysvětleními, které vám nějaká autorita ve škole či televizi řekla.

Náš časopis není jen o vážných tématech, ale také o troše odlehčení. Proto zde, kromě článků, najdete i povídku, pohádku a snovou poradnu, jak tomu bylo i v předchozích číslech.

Na závěr časopisu naleznete elektronický odkaz na předchozí číslo tohoto časopisu. Takže pokud jste minulá čísla neviděli, nečetli jste články a povídky, v tomto časopisu uvedené, můžete to napravit.

Bohužel, se nám nepodařilo našim časopisem oslovit větší množství lidí. Je tedy možné, že toto číslo časopisu je číslem předposledním.

Rostislav Szeruda a Markéta Jurištová

Citát pro listopad:

„Ve vědeckých otázkách nemá autorita tisíců stejnou hodnotu, jako pokorné bádání jednotlivce.“

Galileo Galilei

Markéta Jurištová a AI

KVANTOVÁ DUŠE

Rostislav Szeruda

Paměť a její podstata

Klasická věda se domnívá, že informace o lidském těle a také paměť jsou zakódovány v mozkových a tělových buňkách. Je známo a prokázáno, že dvojité šroubovice kyseliny DNA určuje vývoj a genetické vlastnosti organismu a je odpovědná za tvorbu živočišných kyselin. Nezdá se, že by však měla cokoliv společného s naší pamětí. Dosud se nepodařilo nalézt sídlo paměti v mozku – žádné molekuly paměti ani sloučeniny, v nichž by paměť byla zakódována.

Představme si, že sluníčko svítí a příjemně hřeje, stromy kvetou a voní, ptáci zpívají. V naší mysli vzniká složitý vjem – je v ní současně obsaženo mnoho informací, které nám poskytují naše smysly. Přestože se nám jeví tento vjem celistvý, mozek ho rozloží do celého spektra dílčích informací.

Spojité vjem je v mozku rozložen na řadu dílčích informací o zvucích, vůních, teple, chuti, jasu světla, barvě, na informace o tvarech apod. Věda nedokáže dost dobře vysvětlit, jak dochází k zpětnému sloučení těchto, na různých místech mozku zpracovávaných informací, do společného vjemu. Proč se nestává, že by v důsledku různé rychlosti zpracování informací z jednotlivých smyslových kanálů, došlo k jejich vzájemnému posunu, jak se to může stát u obrazu a zvuku při sledování filmu?

Rozvinují-li se obrazy okolní reality v naší mysli ihned, jakmile dosáhnou našich smyslů, je zřejmé, proč vnímáme celistvý vjem okolní reality. Když nějaký informační kanál chybí nebo je poškozen, část vjemu okolní reality se nerozvine (nedostane se do vědomí subjektu), ale zbytek zůstane celistvý.

K tomu, abychom si vzpomněli na náš prožitek, stačí nepatrný podnět – zpěv ptáků, podobná vůně, podobná scénérie, slunečný den nebo jen touha cítit se stejně příjemně jako tehdy. Podobnost s kteroukoliv částí původního smyslového vjemu může vyvolat vzpomínku. Uchovává-li mozek informace z jednotlivých smyslových kanálů odděleně, pak je otázkou, jak dokáže poznat, že jednotlivé části informací patří k sobě. Musel by také vytvářet a ukládat informace o rozložení souvisejících informací.

V případě holografického modelu je část nerozdělitelně spojena s celkem. Odtváření informací o části znamená odtvářet současně i informaci o celku, jako bychom se dívali na část holografického obrazu.

Vzpomínáním se ladíme na stav, v němž jsme se nacházeli kdysi v minulosti, a rozvinujeme ho ve své mysli. Odtváříme obraz nejen jedné konkrétní události, ale také celého vesmíru ve stavu, v jakém se nacházel tehdy v minulosti. Naše paměť a vzpomínky

nejsou pak jen zakódovanou informací v mozkových buňkách, ale jsou části časoprostoru samotného.

Minulost člověka, vztažená k němu samému a znamenána jeho smysly, se v jeho psyché odráží v obrazech, které se časem rozplývají. Málo emotivní a nepřiliš důležité vzpomínky zmizí. Stačí však malý impuls a emotivně zabarvené vzpomínky nabudou konkrétních forem. Přesto vzpomínky jedince jsou pro někoho jiného prakticky nepřístupné.

Obrazy okolní reality se lokalizují v naší mysli. Zároveň se aktivují různá mozková centra a vytváří se určitý vzorec mozkové aktivity. Vzpomínka na minulou skutečnost může být vyvolána jak podobným vnějším podnětem, tak i podobným vzorcem mozkové aktivity nezávisle na vnějším podnětu.

Možnost opětovného rozvinutí určitého obsahu psyché závisí na míře emotivního náboje, který je s ním svázán. Záleží také na tom, jak často je daný obsah psyché opakovaně aktivován. Každá aktivace – připomenutí si – zvyšuje energii vzpomínky a její vazbu na náš mozek. To znamená, že chceme-li si zapamatovat nějakou novou informaci, která pro nás nemá emotivní náboj, musíme si ji opakovat.

Poškození některých částí mozku (například hypotalamu a talamu), může dojít k poškození schopnosti člověka zapamatovat si nové informace. Vzpomínky pocházející z doby před vznikem tohoto poškození, jsou ale stále přístupné.

Psychologové rozeznávají krátkodobou, dlouhodobou, pracovní, deklarativní či procedurální paměť. Krátkodobá paměť se počítá na vteřiny. Pak její obsah mizí. Dlouhodobá paměť je schopna zaznamenat mnohem více informací než paměť krátkodobá a je schopna je uchovat po dobu od jedné minuty až po mnoho desítek let. Pracovní paměť stojí na pomezí paměti krátkodobé a dlouhodobé. Slouží pro pochopení řeči a složitějších úloh.

Dle soudobých poznatků pro krátkodobou paměť jsou důležité vyšší smyslové korové oblasti. Zde jsou, podle standardních představ o mozku, uložena také data dlouhodobé paměti. Ukládání informací do dlouhodobě paměti ale zajišťuje složitá soustava funkčních systémů mozku. Na řešení paměťových úloh se podílejí různým způsobem rozsáhlé oblasti mozkové kůry obou mozkových hemisfér a části mozečku. Pro pracovní paměť je nutná dobrá činnost čelních laloků.

Lidé mohou ztratit paměť v důsledku úrazu, mozkové příhody, nedostatku kyslíku, zánětu mozku, těžké drogové i alkoholové závislosti apod. Ztráta paměti – amnézie může nastat v důsledku velkého psychického šoku či prožitého stresu. Vzpomínky na určité časové období či celý minulý život jsou potlačeny. Postupně se však mohou opět obnovit.

Pokračování příště.

[Nový pohled na lidskou duši a vědomí](#) (2016)

POTŘEBUJEME VĚDOMÉHO POZOROVATELE?

Rostislav Szeruda

Pozorovatele nelze z popisu pozorování vynechat.

John Archibald Wheeler

Co kdybychom pozorovatele v myšlenkovém experimentu [Schrödingerova kočka](#), který jsme si tu popsali posledně, nahradili kamerou či třeba robotem (přístrojem) bez vlastního vědomí? Kamera zaznamená stav kočky po otevření komory. Co když ale i ta kamera existuje v mnoha možných historiích (von Neumannův řetězec), v nichž v každé zaznamenala jinou verzi skutečnosti? Kočka je pro nás stále živá i mrtvá současně, dokud se nepodíváme na záznam kamery či paměť robota.

Samotná kamera nebo robot, provádějící pozorování, tedy nestačí – vypadá to, že k tomu, aby existovala jednoznačná realita, potřebujeme mít nejen pozorovatele, ale dokonce pozorovatele, jenž je schopen porovnat obraz reality se svou představou o této realitě. Jinak realita existuje jen ve formě možností.

Zdá se, že pro akt pozorování je nějakým způsobem důležitý nejen objekt, ale i subjekt, který si je vědom objektu. Teprve v mysli subjektu dojde k aktu

pozorování a dosud rozmazaná mnohoznačná realita existující v mnoha možných historiích se zhroutí do jedné konkrétní pozorované historie a objeví se realita v podobě, jak ji známe.

Myšlenkový experiment Schrödingerova kočka svým způsobem předpokládá, že pozorování je dokonáno, teprve když je zaznamenáno vědomým pozorovatelem.

Pro vznik jednoznačné reality a historie, se tedy jeví důležitá existence mysli a vědomí. Přitom naše mysl existuje ve světě, o němž současná věda tvrdí, že se skládá výhradně z fyzikálních částic bez mysli a významu. Tato věda nedokáže vysvětlit, kde se naše vědomí bere natož, že by nějak souviselo s existencí reality jako takové.

Těto možnosti se fyzikové zalekli natolik, že přišli s ideou, že při každém kolapsu vlnové funkce se vesmír dělí na dva či více vesmírů. Tak by nebylo potřeba vědomého pozorovatele k vysvětlení kolapsu vlnové funkce při pozorování.

Nejen duha je fyzikální jev, který nelze definovat samostatně bez pozorovatele.

Ricardo Manzotti

Podle knihy:

[Schrödingerova kočka a nový pohled na svět](#)

(Ilustrace: Petr Vyoral, tiskem 2022 – [Amazon](#))

JAKÉ TO JE, BÝT V LUCIDNÍM SNU?

Markéta Jurištová

Možná někteří z vás už pojem lucidní snění znají, ale hodně lidí vlastně neví, o čem je řeč, když se mluví o lucidních snech. Není to tak, že se ráno probudíte a řeknete si: "Hmmm, dneska se mi zdál zajímavý a hodně živý sen, úplně jako skutečnost, to byl asi ten lucidní sen, jak se o tom teď píše." Název lucidní sen je totiž trochu zavádějící, protože se vlastně nejedná o druh snu, ale o popis stavu vědomí. Tento jiný – změněný stav vědomí lze dosáhnout přirozeným způsobem, bez drog (např. LSD), právě probuzením do snu neboli lucidním sněním.

Jsme tak nějak zvyklí na to, že jsme buď vzhůru, nebo spíme. Lucidní sen není ani jedno, ani druhé. Tento stav nastane, když si ve snu naprosto jasně uvědomíte, že to, co prožíváte, je sen. Náhle začnete vnímat snovou krajinu jinak, víte, že je pouze dočasná, a dokonce dokážete plnit i drobné úkoly, které jste si naplánovali. Lidé se často ptají, jaké to vlastně je, být v lucidním snu, protože to není stejný pocit, jako snít běžné sny. Spisovatel a popularizátor praxe lucidního snění, Robert Wagoner, s oblibou přirovnává tyto pocity k nečekané oslavě narozenin.

Skupina lidí se shromáždí a čeká, až výjimečná osoba projde dveřmi, a pak vykřikne: "Překvapení!" Lucidní snění se trochu podobá oné "výjimečné osobě", která se několik vteřin cítí zmatená, a pak si uvědomí: "Ach, tohle je narozeninová oslava s překvapením!". Po tomto uvědomění "lucidní" osoba změní své chování, aby se na oslavě bavila. Robert Wagoner

Protože tento změněný stav vědomí neušel pochopitelně pozornosti spisovatelů, scénáristů a filmových producentů. Můžu vám prostřednictvím známých filmů přiblížit, jaké to je:

Nejznámějším filmem, který je inspirován tímto fenoménem, je akční sci-fi Počátek (Inception), který je téměř reklamou na lucidní snění. Tento film ale, dle mého názoru, není příliš dobrou demonstrací, jak vlastně lucidní snění vypadá. Snaha po akci z něj skoro úplně vymazala autenticitu. Tento článek bude o dílech, o kterých jsem přesvědčena, že opravdu vypovídají o zážitcích a obrazech spojených s probuzením mysli do jiné reality (nevědomí), která je nám přístupná ve snech.

Jednou z nejzdařilejších ukázek filmu, kde je na pozadí skutečné lucidní snění, je trilogie Matrix. Tvůrci této velice oblíbené série, sourozenci Wachowski, prostě musejí něco o lucidním snění vědět. Když pomínu děj, který je sám o sobě o probuzení do jiné reality, tak opakující se probíhání chodbami neznámých budov, otvírání dveří, obří skoky, let

vzduchem ("Neo si hraje na Supermana") to všechno jsou obrazy naprosto typické pro lucidní sny. Navíc filozofické otázky, které si film klade, i jasné narážky na staré biblické příběhy, jsou ilustrací duchovního posunu, který jako lucidní snílek zažijete.

Všimla jsem si také v dalším slavném filmu spolurežirovaném opět sourozenci Wachowski, v "Atlase mraků,, (příběh "Poločasy rozpadu: První záhada Luisy Reyové"), rozhovoru Toma Hankse s Halle Berry o knize Carlose Castanedy. Prozradím vám, že podle knih tohoto peruánského spisovatele se naučilo (a stále se učí) lucidně snít mnoho lidí.

Dalším lucidním snílkem je podle mě tvůrce filmů "Avatar", James Cameron. Samotná bytost – Avatar, jehož ovladačem je osoba, která vlastně jakoby spí, je v podstatě principem lucidního snu. Navíc i vykreslení spojení planety s jejími obyvateli, rostlinami i zvířaty a vazby mezi nimi, jsou opět ukázkou směru přemýšlení o provázaném světě (kolektivní nevědomí), kterým se vydávám i já na základě zkušeností s lucidním sněním.

Filmem, nebo vlastně seriálem, který je také "silně podezřelý" ze spojení s probuzením do snu, je "Městečko Twin Peaks" Davida Lynche a Marka Frosta. Především bizarní scény z červeného stanu jsou jak vystřížené z lucidního snu. O Davidu Lynchovi se také ví, že při tvorbě využívá transcendentální meditaci, jejíž techniky jsou téměř totožné s technikami snové jógy, což je vlastně vstup do snu přímo z bdělého stavu pomocí hluboké meditace.

Lucidním snílkem můžete být od dětství, nebo se jím můžete stát díky literatuře a návodům již zkušených lucidních snílků, jako je například již zmíněný Robert Waggoner. Doporučuji jeho knihu „Lucidní snění – brána k vnitřnímu já“, nebo moji učebnici, kterou jsem vydala v roce 2021, „Bílá kniha lucidních snů – Průvodce“.

KVANTOVÉ LÉČENÍ

Rostislav Szeruda

Magie zrcadel

Zrcadlo považujeme za něco zcela obyčejného, co má každý z nás doma. Používáme ho, abychom se pomocí něj učesali, upravili se před ním před odchodem z domu nebo posoudili, jak nám to sluší. Používáme ho, abychom opticky rozšířili prostor svého bytu či domu a také často jako dekoraci.

Vzpomínám si, že jako dítě jsem se necítil dobře, když jsem měl spát v místnosti, kde bylo velké zrcadlo. Báł jsem se do něj pohlédnout, abych v něm nespatrił něco děsivého, co bych v pokoji jinak neviděl. Byla to jen dětská fantazie nebo na tom něco bylo?

V legendách o upírech se tvrdí, že nejsou vidět v zrcadle. Připadá nám děsivé vidět něco v zrcadle, co nemůžeme přímo spatřit, a naopak v zrcadle nevidět to, co vidět můžeme. Perseus naopak použil štít jako zrcadlo, aby v něm mohl spatřit hlavu Medúzy a neproměnil se přitom v kámen.

Kdysi na vysoké škole se mi svěřila jedna kamarádka, že se svojí spolubydlící se pokoušeli vyvolávat duchy, a protože se jim to zdálo, po nějakém čase, málo, zkusily vyvolat samotného ďábla. Těžko říct, jak byly úspěšné, ale najednou je naplnil pocit hrůzy. Spolubydlící mé kamarádky omdlela a má kamarádka chtěla rychle rozsvítit. Pohlédla přitom do zrcadla na skříní a chvíli měla pocit, že ta tvář, kterou tam vidí, není její ale někoho úplně jiného a děsivého.

Tvrdí se, že zrcadla lze také využít ke komunikaci s mrtvými. Za určitých podmínek můžeme v zrcadle spatřit tvář svého zemřelého blízkého a rozloučit se tak s ním. Někteří lidé tuto metodu používají zcela záměrně. Četl jsem kdysi knihu na toto téma.

Používání zrcadel má také velký význam ve Fengšuej. Správně umístěné zrcadlo (pa-kua) odráží špatnou energii zpět do směru, jímž přichází. Zrcadla na chodbách zpomalují proud čchi. Mohou léčit místo, kde se nacházejí, ale důležité je, co a jak se v nich odráží. Neměly by deformovat obraz, rozbíjet ho na části. Pokud se v zrcadle zobrazuje nepořádek, který máme v pokoji, zesilují jeho negativní účinek na naši mysl. Odráží-li se v nich něco pěkného, jejich účinek je příznivý. Zrcadla v ložnici by neměla být obrácená na postel. Číňané věří, že duše během spánku opouští tělo a byla by zneklidněna, kdyby narazila na svůj odraz v zrcadle.

Pozorujeme-li někoho, jak cvičí, v našem mozku se aktivují tzv. zrcadlové neurony. Ty reagují tak, jako by pozorovatel sám prováděl daný úkon. Když

se díváme do zrcadla sami na sebe, jak provádíme nějaký úkon, jeho účinek zesilujeme. Když se na sebe při pohledu do zrcadla mračíme, naše neurony na to reagují dalším mračením. Když se usmíváme, i naše neurony se „usmívají.“

Zrcadlo funguje tedy jako zesilovač. Zesiluje naše pozitivní myšlenky i ty negativní. Zvětšuje pozitivní dojem z našeho pokoje a negativní pocit z nepořádku v něm. To, co v zrcadle vidíme, ale ovlivňují i naše představy. Postavme se před zrcadlo, nejlépe nepříliš oblečení, a zkusme se na sebe podívat pozitivně. Fajn. O sekundu později se na sebe podívejte kriticky. Pak se na sebe podívejte opět pozitivně. Vidíte rozdíl?

Díváme se na sebe skrz optiku našich představ. Je snadné přestat se vidět realisticky. Některé dívky se mohou vidět tlusté, přestože jsou ve skutečnosti víc než hubené. Jiné si mohou připadat škaredé, přestože jsou hezké. Zrcadlo je nebezpečné, protože někdy v něm vidíme ne náš reálný obraz ale naši představu.

Nevím, zda na to věříte nebo ne, ale nosíme-li v sobě ještě jinou entitu – přivtělenou duši či démona, ať už pod tím rozumíte, co chcete, pamatujte, že se bude v zrcadle chtít vidět. To je nebezpečné zvláště v případě mladých lidí v pubertálním věku. Entita je začne přetvářet k obraz svému.

Považuje se za normální dát hlavně mladým dívkám do pokoje velké zrcadlo, aby se před ním mohly „vykrucovat“ a parádit se. Pokud to tak funguje, je to dobře. Pokud ale mladý člověk začne vidět v zrcadle spíše než realitu své představy a vnitřní projekce, je to špatně. Rodiče, dejte si prosím na to pozor!

Zrcadlo je skvělý pomocník. Je to zesilovač toho dobrého i špatného. Měli bychom si proto dát pozor, co máme ve své mysli, když se před něj postavíme, a zeptáme se: „Zrcadlo, pověz mi, kdo je v zemi zdejší nejkrásnější?“ Odpověď by mohla totiž být: „Jsi velice krásný, Jiříku, ale Quasimodo, spory to mužik ze sousední vesnice, je krásnější než ty!“

Lidský život je o hledání rovnováhy mezi mužskou a ženskou energií

Markéta Jurištová

Vývojem našeho vědomého "Já" se zákonitě nějak vyvíjí také naše nevědomá stránka. Jaká jsou stadia vývoje nevědomých osobností uvnitř nás, anima a animy?

Představte si velkou vodní planetu, na jejímž povrchu jsme my, žijící lidé, jako krystalky napůl ponořené v oceánu nevědomí. Zkuste si představit, že tyto krystalky mají tvar malých kuliček. Polovina kuličky nad hladinou je naše vědomá energie a ta pod hladinou je nevědomá (opačného pohlaví). Na svět totiž přicházíme celí, jsme jedno, složené ze dvou energií (Jing a Jang), ze dvou psychických entit. Malé děti jsou zpočátku téměř celou svojí bytostí ponořeny do nevědomí, až později vyplave jedna polokoule jasně na hladinu.

Oceán nevědomí je plný různých proudů a v hlubinách je pak obrovský vír, který drží celou vodní planetu pohromadě. Je pochopitelné, že proto, aby se kuličky udržely jakž takž na hladině, je potřeba rovnováha a také spolupráce obou energií, vědomé i nevědomé. Kulička se na hladině může zmítat, točit, proudy ji budou hnát různými cestami, ale pokud bude v rovnováze (nebo se bude o rovnováhu aspoň snažit) bude stabilnější a odolnější.

A o tom to, podle mého názoru, je. Lidský život je o rovnováze a spolupráci – integraci mužské a ženské energie, o integraci muže uvnitř ženské duše (animus) a ženy uvnitř mužské (anima).

Problematikou, jak dosáhnout v životě celosti a dosáhnout rovnováhy mezi vědomou a nevědomou stránkou člověka, se zabýval velice známý švýcarský psychiatr Carl Gustav Jung. Všiml si, že lidé si už velice dávno zaregistrovali známky něčeho iracionálního, nevědomého uvnitř vlastní duše, a své zkušenosti s touto silou vtělili do pohádek, mýtů a vyprávění. Proto podle hrdinek těchto bájných příběhů nazval vývojová stadia integrace animy.

Vývojové fáze animy

Eva – první žena, která byla vyhnána z ráje. Je to počáteční stadium, instinktivní, živočišné, zkušenosti s ženskou energií jsou silně provázané s pudem: vztahem mezi dítětem a matkou, později s reprodukčním pudem, sexualitou.

Helena – určitě se vám vybaví krásná Helena z Tróje, kvůli které se dokonce vedla válka. Tato fáze je plná romantiky a krásy. Určitě je zde také silná vazba na sexualitu, ale je více kultivovaná, společensky přijatelnější, nazvali bychom ji spíše erotikou. Je zde důležitá i osobnost milované ženy.

Marie – panna, matka Ježíše, další stupeň vývoje animy. Představitelka lásky, která přesahuje pudové stránky citění, umožňuje hluboký vhled, sebeobětování, intuici a přesahuje do duchovní sféry.

Sofie – moudrost sama, nejvyšší stadium, které vede k novému poznání. Muž, jehož anima dosáhla tohoto stadia je mudrc, filozof (filein = milovat, sofia = moudrost), to znamená, ten, kdo miluje moudrost. Integrace je úplná, kulička je bezpečně rovnovážná a mohou se dít zázraky. Sofia spolupracuje se svým vědomým protějškem a je nápomocná při cestě za vyšším poznáním.

Muž tato stadia může sám na sobě identifikovat svým postojem k ženám obecně, z reakcí okolí na svoji osobu, nebo z reakcí či potřeb svého těla. Mládí až do středního věku je přirozené pro období prvních dvou fází. Pro rovnovážný vývoj animy je v tomto období hlavně důležité citové odpoutání syna od matky, odpoutání od fascinace matkou.

Popis vývoje mužské osobnosti uvnitř ženy Jung popisuje trochu jiným způsobem. Možná i proto, že jako muž neměl takový vhled a schopnost autenticky pojmenovat stupně vývoje anima mýtickými postavami (které by možná byly pro představu lépe pochopitelné).

"Animus, stejně jako anima, vykazuje čtyři fáze vývoje jako mužské obrazy v ženských snech nebo fantaziích. Nejprve se objevuje jako zosobnění pouhé fyzické síly – například jako atletický šampion nebo "svalovec". V další fázi má iniciativu a schopnost plánované akce. Ve třetí fázi se animus stává "slovem-logem", často se objevuje jako profesor nebo duchovní. Konečně, v jeho čtvrtém projevu je animus inkarnací smyslu. Na této nejvyšší úrovni se stává (stejně jako anima) prostředníkem duchovní zkušenosti, čímž život získává nový smysl. Dává ženě duchovní pevnost, neviditelnou vnitřní oporu, která kompenzuje její vnější měkkost. Animus ve své nejrozvinutější podobě někdy spojuje mysl ženy s jejím duševním vývojem a může ji tak učinit ještě vnímavější, než by byl muž při své nejvyšší kreativitě. Právě z tohoto důvodu byly v dřívějších dobách ženy uctívány mnoha národy jako vědmy a věštkyně." C. G. Jung

Vývojové fáze anima

Netvor – instinktivní a biologická fáze, souvisí s reprodukčními pudem, sexualitou

Autorita – zde animus stojí za ženskou touhou po nezávislosti a kariéře, plánuje konkrétní věci, je inteligentní, vzdělaný, vytrvalý, důkladný a rozumný, nutí ženu, aby měla stejné vlastnosti. Pokud se žena nechá ovládnout těmito schopnostmi a ztratí ženskost (např. city), může být sice velice úspěšná, ale bude tvrdá, stane se z ní kariéristka

Logos – animus má ve snech často podobu duchovního, učitele, profesora. Význam slov je u žen obsažen v nevědomí, jestliže žena argumentuje a dostane se do područí anima, není schopná kritického myšlení. Své názory pokládá za jediné správné, často to bývá kolektivní mínění, je ve společnosti správných lidí, co dělají správné věci. Taková žena ztrácí svoji ženskost, eros je nahrazen logem.

Hermes – nejvyšší stadium anima, který získává vyšší moudrost (*Hermes* je poslem bohů) a předává ji ženě, jejíž život získává jiný smysl, působí jako průvodce duše (*psychopompos*) a zprostředkovává kontakt s nevědomím.

Animus může být úžasně kreativní nebo silně destruktivní, v závislosti na tom, jaký k němu máte vztah. Vnitřní krásu svého anima žena objevuje postupně, vrací se vlastně ke své podstatě, ke svým kořenům. Je vyrovnaná, má větší radost z práce, pěstuje kreativní koníčky, je inspirací svého manžela. Animus ve čtvrtém stadiu je pro ženu velkou oporou, dobrotivou silou v nevědomí a životní jistotou.

Jak v sobě poznat energii vnitřního muže, či ženy?

I když je toto působení v podstatě nepřetržité a jeho vliv je patrný také v příjemných situacích (kreativita, výborný nápad, použijete správné slovo ve správnou chvíli, atd), tak snadněji poznáte temné – nepříjemné působení. Zkuste se v negativních situacích trochu více pozorovat, mentálně se vzneste pár metrů nad zem a pozorujte sebe a ostatní aktéry z nadhledu.

Ve své podstatě je život člověka neustálou kultivací a růstem počtu zkušeností s láskou mezi muži a ženami. Jde tedy o jakousi vztahovou energii mezi energiemi obou pohlaví, obecně, mezi protipóly *Jin* a *Jang*, energiemi světla a temnoty. Možná je tento neustálý vývoj a snaha o rovnováhu (*equilibrium*) tou nejdůležitější hnací silou našeho vesmíru.

Zdroje:

C. G. Jung a kolektiv, *Člověk a jeho symboly*, Portál, 2017

C. G. Jung, Výbor z díla II. Archetypy a nevědomí, Holar, 2018

(Obrázek: Markéta Jurištová a AI)

PRVNÍ PSYCHONAUT

První záchranná mise bez těla

Sci-fi povídka (psycho-fantasy)

Rostislav Szeruda

20. Psychonautem proti své vůli

Rozplynul jsem se do prostoru. Bylo to, jako by ze mě náhle vyprchala všechna energie, jež mě tvořila. Zanechal jsem ji na místě. Zbyla jen obálka – informace bez energie. Můj čas se rozepnul spolu se mnou. Zatímco na Zemi uběhla jedna sekunda, já jsem jich prožil deset, sto, tisíc a možná i víc. Vnímám krásu universa, které mě obklopovalo i naplňovalo. Měl jsem pocit, že mě chce k sobě přitáhnout, ale já jsem mířil k jinému cíli.

Martina měla pravdu. Nemusel jsem se o nic starat. Pociťoval jsem slabé elektromagnetické pole signálu, který vysílala sonda obíhající kolem Malé Calypso. Bylo to jako hudba souznící s mou duší. Ta rezonance jí dodávala nepatrné množství energie. Jako bych byl balón, který se zmenšuje, čím více se do něj fouká, začala mě ta nepatrná síla stahovat tam, kde se právě nacházela sonda. Čas zase začal plynout přirozeně.

Dokázal jsem překonat obrovskou kosmickou vzdálenost mezi Zemí a sondou ve zlomku pozemské sekundy. Nemínil jsem však nechat se chytit do pastí, kterou pro mě představoval Mozek S02 umístěný na sondě. Rozhodl jsem se nejprve prozkoumat Malou Calypso.

Naučil jsem se již celkem dobře ovládat proces lokálního rozvinování a svinování zpět do prostoru své kvantové struktury. Ignoroval jsem proto sílu, která mě táhla k sondě. Rozepnul jsem se do prostoru kolem Malé Calypso a pak jsem se začal stahovat do prostoru kolem ní. Opravdu se kolem jakéhosi neviditelného těžiště pohybovala řada menších objektů. Čím byly blíže, tím rychleji kroužily. Když jsem se přiblížil, spatřil jsem, že oblast těžiště této soustavy není zcela prázdná. Byl v něm objekt připomínající třepotající se špendlík. Jeho hlavička obíhala kolem neviditelné Calypso. Byla rozmazaná do kruhu tak, že připomínala Hula Hoop obruč. Nožička špendlíku byla zakřivená, protažená a jako

v prostoru a čase zamrzlá šipka směřovala do centra oběhu malého souputníka, kterého Calypso vysávala jako upír.

Měl jsem pocit, že Calypso zpívá. Vábila mě jako bájná Síréná. Na chvíli jsem zapomněl na svou misi. Neodolal jsem a začal jsem se k ní přibližovat. Rozvinul jsem se jen kousek od místa, kde se nacházela. To, co mi před chvíli připadalo jako špendlíková nožička, jsem nyní vnímal jako proud jasně zářících částic plynu, které se řítily do prázdna, kde se podivně ztrácely. Už jsem neměl pocit, že Calypso zpívá, ale že slyším řev pekelných bran.

Najednou jsem pociťoval, že tajemná moc Calypso přitahuje i mě, aniž bych měl šanci se té síle bránit. Zachytil mě vír a tahal mě přímo do hlubin pekla. „Tak to je konec,“ pomyslel jsem si. Ohlédl jsem se ven do okolního prostoru a spatřil jsem sondu, která se mě nedočkala a začala sama svůj sestup z oběžné dráhy kolem Calypso, aby co nejnižší odpálila svůj ničivý náklad. „To neproletí,“ uvědomil jsem si, že směřuje přímo do úzkého pásu malých rychlých asteroidů kroužících kolem Calypso. Opakovala chybu své předchůdkyně a rozletěla se na kusy jen pár sekund předtím, než se uvnitř ní zažehl jaderný výbuch.

Dění v okolním vesmíru se zrychlilo. Než jsem se nadál, Malá Calypso proletěla spolu se mnou mou rodnou planetou. Obrovský rudý záblesk okradl Calypso o její souputníky. Ty se roztavily v Zemské atmosféře. Nový tunguzský meteorit proletěl Evropou a nedokázal jsem posoudit, jak velké škody napáchal. Jen jsem doufal, že se mí rodiče a doktorka Robinsonová stačili zachránit.

Malá Calypso katastrofu započala, ale pravé peklo na Zemi se rozpoutalo teprve o několik minut později. Kdoví, která světová mocnost jako první vyhodnotila zásahy asteroidů provázejících Calypso jako útok nepřítele a spustila odvetu. Atomový oheň pokrýval jedno území, aby následně zničil další a další oblasti Země. Jedna mocnost ničila druhou. Rozpoutala se totální válka. Byl jsem svědkem zničení Země v přímém přenosu. Z modré planety se stala planeta zahalená mračny kouře, skrz něž prosvítal jen žár zkázy. Gaia byla zničena.

Pokračování příště.

Podle knihy: [První psychonaut](#).

RYTÍŘI SLAVELONU

Spící princ – pohádka

Rostislav Szeruda

17. Přepadení drakem

Princ po mnoha dnech opět opustil své tělo. Šlo to mnohem hůř, než když bylo slabé a nemocné. Myslel si, že se mu snad ani nepodaří odpoutat duši od těla. Kdyby v tom neměl velkou praxi, asi by se mu to nepodařilo. Nejprve se musel přinutit usnout, což není zrovna jednoduché, jestliže toho chcete docílit vůli. Snažil se uvědomit si chvíli, kdy jeho mysl začne snít a převzít nad snem kontrolu. Musel si představit, že se dívá na své spící tělo seshora, a když se mu to konečně povedlo, mohl se vydat za drakem.

Richard letěl poprvé za jasného dne. Kdyby neletěl zachránit princeznu, určitě by si let, nádherný pocit svobody a rychlosti, užíval. Myslel si, že hrabě Vilém shromáždí všechny bojeschopné muže a vytáhne proti drakovi. Princezna zatím mohla v bezpečí pobývat na hradě. Kníže Vladislav ale moc dobře věděl, že se drak neobjevil v jejich království náhodou, že chce aragonskou princeznu a žádné jiné děvče neuspokojí jeho touhu po krvi. Uvědomoval si, že snažit se ochránit Abigail za každou cenu je risk, který by ho mohl připravit o čerstvě získané království i moc.

„Musíme princeznu ochránit,“ řekl před královskou radou. „Naše země není v této chvíli pro její veličenstvo bezpečná. Abychom princeznu ochránili, zajistíme jí i jejímu doprovodu bezpečný průjezd naší zemí, aby se mohla vrátit do své rodné země. Až se nám podaří s bestii, která v současné době sužuje naši zemi i lid, vypořádat, rádi ji opět jako vzácného hosta přivítáme. To jménem svým, svého syna i našeho království slibuji.“

Kníže Vladislav věděl, že princezna má jen mizivou šanci přežít. Dostane-li ji však drak až za hranicemi království, budou mít ruce čisté. Podaří-li se jí nějakým způsobem přežít a drak se nasytí jinak, bude se moci jeho syn, jako nový vladař tohoto království, kdykoliv o ni v budoucnu ucházet, protože to byl přece on, kdo ji bezpečně dostal za hranice země, kde jí hrozilo nebezpečí.

Princezna Abigail se tedy vydala se svým doprovodem na cestu domů, aniž tušila, že jede přímo vstříc bestii, před níž ji chtěl její otec ochránit tím, že ji poslal do země prince Richarda. Hrabě Vilém ji sice se svou družinou doprovázel, ale byl si dobře vědom rady otce, který mu před cestou doporučil, aby hrdinství provozoval pouze v nezbytné a rozumné míře.

Princezna byla sice pěkná, chytrá a vznešená, ale nebyla na světě jediná.

Kočár s princeznou mířil nejkratší cestou k hranicím země tak, aby se vyhnul oblastem, kde se drak v poslední době objevil, ale nedalo se očekávat, že pohyb početného průvodu bude dlouho drakově pozornosti unikat. Hrabě Vilém i jeho muži, kteří tušili, že princezna je to, co drak v království hledá, byli proto stále nervóznější, s obavami se rozhlíželi do všech stran a zkoumali oblohu, odkud ona hrozba na ně udeří.

Drak mezitím ničil pole i vesnice, na které narazil. Byly to cílené útoky, jejichž smyslem bylo vyvolat hrůzu a děs. Čím více strachu v srdcích bezbranných lidí vyvolal, tím více narůstala temná síla, která jej provázela. Mohl s ní zastrašit své protivníky, a pak je snadněji porazit. Dosud se vyhýbal hradům a opevněným městům, ale věděl, že již brzy bude opět natolik silný, že mu nikdo a nic nebude schopen odolat. Bylo pro něj příjemným překvapením, když zjistil, že jeho oběť opustila prozatímní bezpečí královského hradu a vydala se jen s malým doprovodem do volné krajiny, lesů a hor, kde byl pánem on.

Hrabě Vilém si byl už skoro jist, že princeznu Abigail bezpečně dovede k hranicím země. Zbývalo několik posledních kilometrů, a pak se on, statečný hrdina, s ní rozloučí a potom – děj se vůle boží. Vilém se opájel pocitem úspěchu. Měl pocit, že jeho šťastná hvězda jasně září. Skoro litoval, že se s drakem nesetkal. Mohl by se před princeznou předvést jako neohrožený rytíř v zářivé zbroji. Jeho snění náhle přerušilo něco jako zahřmění. Vzhlédl nahoru k nebi a úsměv mu zamrzl na rtech. Něco temného překrylo slunce. Nebylo pochyb, že je to drak.

Drak se řítíl z jasného nebe dolů jako jestřáb na svou kořist. Pár metrů nad zemí mocně máchl obřími křídly, až to zadunělo jako hromobití. Obrovská vzduchová vlna shodila nejbližší jezdce z koní. Ostatní koně splašila tak, že jejich jezdci popadali pouze o pár sekund později. Dva či tři koně dokonce vláčeli nebohé jezdce za sebou. Také koně táhnoucí kočár se splašili a vyrazili divokým úprkem vláčejíce za sebou kočár s princeznou. Kočí se sice snažil, jak mohl, přitáhnout opatě a zastavit splašené koně, ale velký kámen, na který kočár jedním kolem najel, ho, jako střelu katapultoval z kozlíku přímo do křoví.

Hrabě Vilém se jako zázrakem udržel v sedle svého koně. Viděl své muže, jak se válejí po zemi a snaží se postavit na nohy, dohonit své koně a znovu se dostat na jejich hřbet. Nebylo však pro tuto chvíli jasné, zda to dělají proto, aby po jeho boku bojovali a chránili princeznu, nebo aby útekem spasili vlastní kůži. Nikým neřízený kočár s princeznou mezitím ujížděl po cestě dolů do údolí.

„Bračte princeznu!“ vykřikl Vilém v jakési naději, že jeho představy o sobě jako o hrdinovi bez bázně a hany nebyly jen snem. Zapomněl na radu svého otce, vytasil meč a svou odvahou chtěl strhnout své muže, aby vyjeli draku vstříc. Někteří z nich ho opravdu uposlechli, zklidnili své vyděšené koně a vytasili meče. Drak ale neměl v úmyslu čekat, až se jeho protivníci zcela vzpamatují a budou mu schopni čelit. Po prvním děsivém průletu, kterým srazil jezdce z koní a vyvolal paniku, se rychle otočil a zaútočil znovu.

Vilém viděl, jak se drak ve vzduchu obrací a opět se jako obrovská temná střela vrhá proti nim. Jako by příchod draka předcházela nějaká mrazivá vlna, hrabě pocítil, že se mu roztrásl ruce a vlasy postavily hrůzou na hlavě. Pocítil takový strach, jaký ještě nikdy v životě nepoznal. Jeho muži na tom byli stejně. Začali odhazovat meče a prchat před drakem, který však byl již nebezpečně blízko. Z jeho tlamy vyšlehl plamen a spaloval muže, kteří nestačili včas uskočit do křoví nebo se ukrýt za svým štítem. V té chvíli už nebylo statečných, muži se rozprchli na všechny strany a své rytířské zásady opustil i hrabě Vilém. Smrtelně vystrašený pobídl svého koně mezi stromy. Bohužel, jedna větev se mu postavila do cesty a srazila ho z koně. Spadl na tvrdou zem a okamžitě ztratil vědomí.

Princ Richard letěl vzduchem jako vítr, ale věděl, že to není dost rychle. Musel se dostat za princeznu rychleji. Propadl se proto do prostoru tak, jak lidé skáčou do vody. Prostor se za ním zavřel jako vodní hladina a on se v mžiku vynořil na úplně jiném místě. Byl přímo tam, kde před chvílí proběhla malá bitva mezi drakem a Vilémovou družinou, která skončila její naprostou porážkou. Vilém sám ležel mezi stromy a jeho tělo nejevilo známky života.

Princeznin kočár, tažený splašenými koňmi, poskakoval, nikým neovládán, po louce. Abigail, stejně jako její služebná, byla strachem bez sebe. Obrovský náraz je hodil na měkce čalouněnou přední stěnu kočáru, když se zlomilo jedno z jeho kol a koně se uvolnili ze zápřahu. Dívky se ztěžka dostaly ven z rozbitého kočáru. Komorná se ihned dala na útěk, co nejdál od kočáru a draka. Abigail zůstala stát na místě a s hrůzou v očích sledovala hořící okraj lesa, nad nímž se vznášela hrozná bestie. Uvědomila si, že je to drak z jejich legend a pověstí, a že je tu kvůli ní a útěk už nemá žádnou cenu.

„Tak, to je můj konec,“ pomyslela si hořce princezna. Drak opustil bojiště, kde již nebylo nikoho, kdo by mu mohl vzdorovat, a zamířil k princezně. Abigail měla pocit, že ji proud vzduchu,

způsobený křídly přistávajícího draka, odfoukne nebo povalí na zem. Vlasy i dlouhé šaty jí divoce vlály. Princezna stála hrdě před drakem, který se k ní pomalu blížil. Byla připravena přijmout svůj krutý osud. „Jen ať se to stane rychle,“ modlila se.

Když už se zdálo, že nastala její poslední chvíle, odněkud z lesa vylétl šíp a zcela neškodně se zabodl asi deset metrů od draka. Princezna i drak nevěřičně pohlédli směrem, odkud přilétl šíp. O pár sekund později přilétl druhý šíp. I ten se neškodně zabodl několik metrů od draka – spíše přistál blíž k princezně než k drakovi. Ať ho vystřelil kdokoliv, nebyl to zřejmě příliš dobrý střelec. Na upoutání drakovy pozornosti to však stačilo. Z lesa se vynořil rytíř. Šel pomalu a vykonával zvláštní trhavé pohyby, jako by se rozcvičoval.

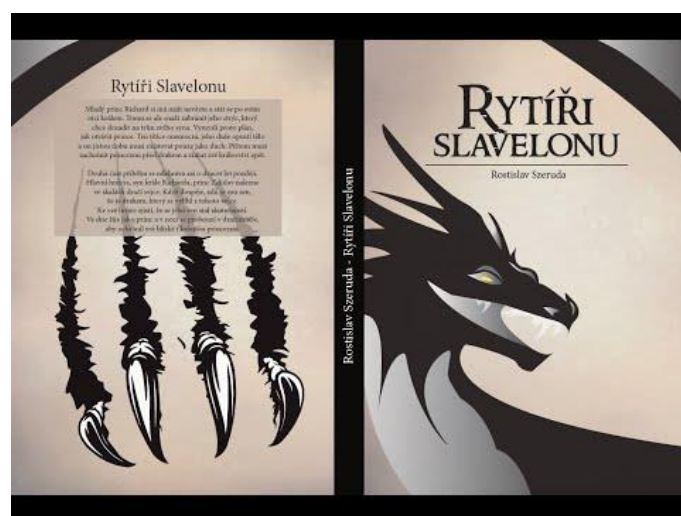
Princezna poznala praporec i brnění hraběte Viléma. Zřejmě musel být otřesený, že se tak divně pohyboval, ale důležité bylo, že mířil přímo k drakovi a měl bezpochyby v úmyslu se s ním utkat.

„Hhrrrrraaaa!“ zařval drak hromovým hlasem, vztekly, že se ho odvažuje nějaký lidský červ rušit před obědem. Proud temné energie zamířil k človíčkovi, který se toporně pohyboval přímo k němu. Nestalo se ale nic. Rytíř se vůbec nezalekl a postupoval směrem k bestii. Jeho pohyby byly čím dál méně těžkopádné, stávaly se pružnými a vláčnými, jako by se tělo rytíře vzpamatovalo a začínalo ho opět poslouchat.

Pokračování příště.

Podle knihy: [Rytíři Slavelonu](#)

Ilustrace: Václav Ráž

(Trailer k první části knihy Rytíři Slavelonu – Spící princ)

PORADNA

Markéta Jurištová

Snová terapie – terapie snem

Moje poradna je jiná, než na jaké jste možná zvyklí. Terapeutem totiž nejsem já, ale vaše nevědomí, které vám terapii poskytuje bezplatně a pravidelně každou noc. Bez této terapie byste dokonce ani dlouho nepřežili. Tak moc je důležitá. Já vám mohu pomoci identifikovat pravděpodobné příčiny konkrétní snové terapie (proč se vám zdá právě to, co se vám zdá), její význam a můžeme se společně pokusit ještě více optimalizovat její působení. (jednoduše, jak využít to, co se vám sen snaží říct... a že se někdy snaží).

Pokud se tedy chcete dozvědět něco více o svých snech, můžete se svěřit mé poradně. Pošlete mi popis děje v konkrétním snu, či snech, nejlepší je zapisovat si je v sérii (několik snů s daty, kdy se vám zdály), ideální je samozřejmě snový deník. Popište také své emoce po probuzení, nakreslete případně obrázek(obrázky). Pokuste se zformulovat své vlastní vysvětlení, ale nenuťte se do něj. Jste pouze zvědaví, co vaše sny znamenají, chcete se naučit jim porozumět, nebo vás něco trápí?

Ukázky analýz můžete najít na stránkách webového magazínu aboutdreams.cz. Tyto analýzy nejsou ale přepisem komunikace. S každým jednotlivcem individuálně jeho sen rozebírám a své závěry konfrontuji, protože snící sám je vlastně dešifrovacím klíčem.

Pokud se rozhodnete využít mé poradny, pište na emailovou adresu: poradna@aboutdreams.cz

Závěrem

Jestli vás tento časopis zaujal a rádi byste s námi spolupracovali, podělili se o vaše postřehy, názory, zkušenosti či neobvyklé zážitky, neváhejte nás kontaktovat na mailové adrese:

rostislav@aboutdreams.cz

marketa@aboutdreams.cz

Najdete nás také na:

<https://www.szerudashop.cz/> (e-shop, blog)

<https://www.facebook.com/R.Szeruda/>

<https://www.facebook.com/groups/kvantovaduse>

<https://www.instagram.com/lucidnisen/?hl=en>

<https://www.aboutdreams.cz/>

Pokud vás nějaké téma z našeho časopisu zaujalo, můžete nám napsat a my se pokusíme odpovědět na váš dotaz v nějakém z dalších čísel. Bude-li váš dotaz více osobní a nebudete chtít, abychom vám odpověděli skrze

časopis, napište nám a můžeme si domluvit konzultaci on-line.

Chcete-li nám poslat nějaký osobní příspěvek na uveřejnění, prosím, udělejte to. Příspěvek posoudíme a pokud se bude hodit do našeho časopisu, rádi ho uveřejníme.

Máte-li zájem se podílet na přípravě časopisu, napište nám a můžeme navázat spolupráci.

Můžete se s námi také spojit, budete-li mít zájem inzerovat nějakou vaši službu či produkt v našem časopise.

Tento časopis nabízíme svým čtenářům ke stažení zdarma. Přesto, aby tento časopis mohl vycházet, je pro nás důležitá vaše podpora, a to i finanční.

Jak nás můžete podpořit?

1. Platbou 57 Kč nebo 157 Kč na QR kódy:

QR platba
57 Kč

QR platba
157 Kč

2. Kupte si nějakou z e-knih z e-shopu www.szerudashop.cz.

Doufám, že budeme schopni postupně zvyšovat kvalitu tohoto časopisu a poskytovat vám, našim čtenářům zajímavé a užitečné informace.

Předchozí čísla časopisu naleznete zde:

